

Odnos v petih dejanjih

(fr. James Smith)

Sveta Trojica je največja skrivnost, notranje življenje Boga, najpomembnejši del naše vere. O Sveti Trojici bi morali neskončno razmišljati.

Naš odnos z Bogom ni doktrina ali spisec doktrin, ampak je še vedno trajajoča, živa zveza. Vendar jo določeni dogodki usmerjajo, peljejo zgodbo, da se odvija. Naša zgodba je kot igra v petih dejanjih: Stvarjenje, Padec, Izrael, Jezus in Cerkev.

Nekateri gledališki listi imajo povzetek vsakega dejanja, da se lažje vživimo v dogajanje. Pa si pogledajmo te povzetke.

Prvo dejanje: Stvarjenje. Kolikor vemo, se je vse začelo s stvarjenjem. Scena je bujen vrt, nastopajoče osebe so: Bog, moški in ženska. Geneza posebej poudarja, da so bili Bog in človeka dobri prijatelji, skupaj so hodili na večerne sprehode in debatirali o vsem.

Drugo dejanje: Padec. V raju pa je bila tudi kača – nek neznan vpliv zla, ki je povzročil hud spor med Bogom in človekom. Zgodba jasno pove, da ni bila Božja krivda, da se je to zgodilo. Ljudje so odgovorni za svoje odločitve, ampak niso tako svobodni, kot bi si lahko mislili.

To dejanje zapira neposreden dostop do Boga in začenja se žalostna zgodba vzpona zla, dokler ni Bog skoraj prekinil celotne zgodbe. Vendar je, iz usmiljenja do ubogega človeštva in ker ni hotel zavreči dobre pripovedi, Bog začel ...

Tretje dejanje: Izrael. Tako kot je v prvo dejanje vključil dva človeka, Bog nadaljuje igro s skupino ljudi, ki jih imenuje Izraelci, in tudi s posamezniki: Abraham, osvoboditelj, in Mojzes, zakonodajalec, kralj David, modri Salomon. In kadarkoli so se ljudje preveč odmaknili od zgodbe, je Bog izbral preroke, da so prišepetavali in spomnili Izraelce na njihove vrstice.

Četrto dejanje: Jezus. To je klimaks, vrh igre. Bog se v dogajanje vplete tako, da lastnega Sina vrže v središče dogajanja. Jezusova vloga je v tem, da spravi ljudi z Bogom po njihovem padcu. To je naredil tako, da je bil čisto pravi človek, delil je vse človeške vzpone in padce – vse do smrti. S tem, ko je Jezus dopustil, da so ga, nedolžnega, umorile sile zla, je zbral v sebi vse zlo in mu s svojo smrtjo naredil konec. Od tod do večnosti je človeštvu zagotovljeno odrešenje. Ne glede na to, kakšne hude stvari so se zgodile, ne glede na vse hudo, ki doleti posameznika, se bo Božja zgodba stvarjenja srečno končala.

Peto dejanje uvede Cerkev. Če to dejanje beremo narobe, nam bo izzvenelo kot samopromocija. Cerkev ni organizacija, Cerkev smo Božji ljudje. Cerkev niso samo škofje in papež, Cerkev smo Jezusovi učenci (tako kot ZDA niso samo predstavniki kongresa, ampak vsi državljani, ki jih vodi skupni duh). Duh Cerkve je Sveti Duh, Božji Duh, Duh Očeta in Sina. Ta Duh danes navdihuje Kristusovo telo na enak način, kakor je nekoč navdihoval Jezusovo telo. Cerkev predstavlja način, kako Bog izpolnjuje načrt za stvarjenje. Peto dejanje je zadnje, predstavlja vrhunec zgodovine, konec sveta.

Potem pride epilog, zadnja beseda, ki zaključuje vse besede od prologa, prve besede, s katero je bilo vse ustvarjeno. Vsi igralci vseh časov bodo stali na odru. Vsi nejasni konci bodo povezani. Božja Beseda bo zbrala okrog sebe vse ustvarjeno in vse izročila Očetu. Zavesa pade.

Vir: <http://celebrationpublications.org/>
prevod: Petra Grimani